

Onemoćali i obamrli život...

[...] Mnogi ljudi su i danas tako nesvjesni da žive polusvjesno ili nesvjesno pravoga života, a kad to otkriju ili kad otkriju da ih je život potrošio, a da uopće nisu živjeli s puninom i smislom, onda pribjegavaju različitim rješenjima. Ili pak ako ih zadesi kakvo zlo u životu, kao što je bio slučaj žene iz Evanđelja ili Jaira, onda se pojavljuje problem prave svijesti i smisla u životu. Nije rijetkost da se poradi toga obraćaju psiholozima ili psihijatrima, tehnikama određenih religija ili nekim duhovnim guruima suvremenoga svijeta koji im onda tumače ili 'otkrivaju' put svijesti. Počesto su i uvjereni kako su im takvi doista otkrili taj put i kako žive više svjesni sebe i svoga života, ili bolje rečeno daju se uvjeriti za određeni broj terapija ili količinu novca koji potroše, kao što je i ova žena potrošila mnogo toga na liječnike.

Oni koji se bez vjere naguravaju oko Isusa, ali koji nemaju pravu svijest ni o sebi ni o njemu, slika su osoba koje žive u polusvijesti. Samo čovjek koji dopusti da ga Bog dotakne, to jest da se s njime susretne, izlazi iz svoje ljudske obamrlosti i polusvijesti, te dolazi na pravi život. Pravu ljudsku svijest izgrađujemo u trenutku kad dopustimo da nam Isus utisne vjeru i nadu, to jest da nas ispuni svojom ljubavlju. Do te svijesti su došli i bolesna žena i Jair, ali također i Jairova kći i cijela obitelj. Otkrili su da ih Isus može osloboditi od duhovne obamrlosti, te da s njime mogu postati drugi ljudi. Pa i onda kad su se mnogi podsmjehivali na njihov, ali i na Isusov račun, oni su nastavili vjerom liječiti sebe i svoje živote, te su tako došli do prave životne svijesti koje nema bez vjere u Isusa.

To vrijedi i za nas. Nemamo pravo živjeti kao obamrli ili polumrtvi ili čak mrtvi, a Isus nam na 'dohvat ruke'. Trebamo se odvažiti poput žene iz Evanđelja i pružiti prema njemu svoje ruke, te ga dotaknuti i po tom dodiru primiti spasenje od svakoga zla, te istinsku svijest o sebi i novosti života koju nam on daruje. Ražarimo stoga svoju vjeru i držimo se Isusa koji nas jedini može probuditi iz naše životne pospanosti, koji nas može pridici iz naše nemoći i našem obamrlom životu dati duhovnu svežinu i vitalnost, te nas naposljetku nagraditi i puninom vječnoga života.

<https://www.vjeradijela.com/onemocali-i-obamrli-zivot-razmisljanje-uz-13-nedjelju-kroz-godinu-b/>

Veličam te, Gospodine, jer si me izbavio.

Veličam te, Gospodine, jer si me izbavio i nisi dao da se raduju nađi mnom dušmani. Gospodine, izveo si mi dušu iz Podzemlja, na rubu groba ti si me oživio.

Pjevajte Gospodinu, pobožnici njegovi, zahvaljujte svetom imenu njegovu! Jer samo za tren traje srdžba njegova, a cjo život dobrota njegova. Večer donese suze, a jutro klicanje.

Slušaj, Gospodine, i smiluj se meni; Gospodine, buđi mi na pomoć! Okrenuo si plač moj u igranje, Gospodine, Bože moj, dovijekā ću te hvaliti!

Otpjevni psalam: Ps 30, 2-6; 11.12a.13b

PROMIŠLJANJE

SV. PETAR I PAVAO - 29. lipnja

[...] Kao prvaka među 12 apostola Isus ga je nazvao Kefa (Stijena) zbog njegove žarke vjere: „Na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju. Tebi ću dati ključeve i što god svezješ na Zemlji, bit će svezano i na nebu.“ Poslije uskrsnuća Isus je Petru dao vlast da upravlja Crkvom: „Pasi jaganjce moje...!“

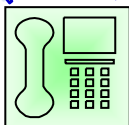
[...] Poslije je Petar propovijedao u Judeji i Samariji i osnovao kršćanske zajednice. Prema tradiciji bio je biskup u Judeji. Kralj Herod Agripa počeo je progoniti mladu Crkvu i bacio Petra u tamnicu s nakanom da ga poslije Pashe pogubi, no Bog ga je na čudesan način izbavio iz okova i tamnice. Autor je dviju novozavjetnih poslanica.

Sveti Pavao apostol rođen je u Tarzu (Cilicija, danas na jugu središnje Turske), između 5. i 10. godine. Potječe iz maloazijske židovske obitelji s pravom rimskog građanina. Kao pripadnik farizejske sljedbe progonio je prve kršćane. Na Isusovu objavu Pavao je pao s konja na putu u Damask gdje je kanio privesti kršćane kao bogohulitelje, one koje su otpali od židovstva. Pavao je tada oslijepio, a kad su mu spale mrene s očiju, pogledao je i u pravom svjetlu spoznao nauk koji su kršćani ispovijedali. Krstio ga je Ananija, a Pavao se kao veliki intelektualac svoga doba tijekom tri godine u arapskoj pustinji dao na proučavanje te sile koja ga je oborila i zbog koje je od Savla postao Pavao. Poslije toga uzašao je u Jeruzalem da se predstavi učenicima, koji su svi odreda bili pomalo skeptični prema njemu.

[...] Petar i Pavao mučenici su za Krista. Svoje propovijedanje zapečatili su krvlju u Rimu, za Neronova progonstva. Petar je razapet naglavačke, molio je da ne bude raspet poput njegova Učitelja, jer nije dostojan da umre takvom smrću. Pavao, čija je riječ bila britka poput mača i neumoljiva u raskrinkavanju zla, poginuo je od mača, polažući život za Krista. Obojica su prvaka poginula u Rimu, Petar u Vatikanu, a Pavao na Ostijskoj cesti. Danas se ponad njihovih grobova dižu velebne bazilike koje hodočasnici rado obilaze.

<https://hkm.hr/svetac-dana/sveti-petar-i-pavao/>

KONTAKT

Policijski kapelan don Marin Drago Kozić
(mkozic@mup.hr)

tel.: (01) 4563 295 - spec. 25295

Pomoćnik kapelana Mišo Josipović
(mjosipovic@mup.hr)

mob.: 099 22 92 432 (85 546)

Telefaks: (01) 45 63 699 (25 699)

Uredio: Pomoćnik kapelana Mišo Josipović

POLICIJSKA KAPELANIJA

“MAJKA BOŽJA
KAMENITIH VRATA”
PU zagrebačka

Petrinjska 20

Zagreb

Godina 12 • broj 493 • 2021. godina

TRINAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

27. lipnja 2021.

Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!

<https://zagrebacka-policija.gov.hr/o-nama/policijska-kepelanija-majke-bozje-kamenitih-vrata/>

Evangelje: Mk 5, 21-43

U ono vrijeme: Kad se Isus lađom ponovno prebacio prijeko, zgrnu se k njemu silan svijet. Stajao je uz more. I dođe, gle, jedan od nadstojnika sinagoge, imenom Jair. Ugledavši ga, padne mu pred noge pa ga usrdno moljaše: »Kćerkica mi je na umoru! Dođi, stavi ruke na nju da ozdravi i ostane u životu!« I pođe s njima. A za njim je išao silan svijet i pritiskao ga.

Dok je Isus još govorio, eto nadstojnikovih s porukom: »Kći ti je umrla. Čemu dalje mučiti učitelja?« Isus je čuo taj razgovor, pa će nadstojniku: »Ne boj se! Samo vjeruj!« I ne dopusti da ga itko drugi prati osim Petra i Jakova i Ivana, brata Jakovljeva. I dođu u kuću nadstojnikovu. Ugleda buku i one koji plakahu i naricahu u sav glas. Uđe i kaže im: »Što bučite i plačete? Dijete nije umrlo, nego spava.« A oni mu se podsmjehivahu.

No on ih sve izbaci, uzme sa sobom djetetova oca i majku i svoje pratioce pa uđe onamo gdje bijaše dijete. Primi dijete za ruku govoreći: »Talita, kum!«, što znači: »Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!« I djevojka odmah usta i poče hodati. Bijaše joj dvanaest godina. I u tren ostadoše zapanjeni, u čudu veliku. On im dobro poprijeti neka toga nitko ne dozna; i reče da djevojci dadnu jesti.

Isus – ozdravitelj ljudskih odnosa.

Kći bolesna na smrt. Otac traži pomoć. On je nadstojnik sinagoge. Dakle, židovski religijski službenik. Ne znamo je li cijenio Isusa i njegov nauk. Sada je u nevolji. Spreman je za svoju „kćerkicu“ učiniti sve. Moli Isusa da položi ruku na nju kako bi ozdravila.

Isus se odaziva na njegov poziv. Ususret im dolazi glasnik s tužnom vijesti: Kćerkica ti je umrla. Tu se sve moglo zaustaviti. Umrla je. Isus se, međutim, ne zaustavlja. Ocu kaže da ne dopusti da ga obuzme žalost ili strah: Ne boj se! Samo vjeruj!

Glasovi narikača samo su potvrđivali vijest koju im je već prije obznanio nadstojnikov sluga. U pokušaju da ih umiri Isus im kaže da dijete nije umrlo nego da sprava. To kod nazočnih izaziva podsmijeh.

Isus je zatražio da svi iziđu iz kuće osim djetetova oca i majke i njegovih trojice učenika. Prima dijete za ruku i kaže: Djevojko! Zapovijedam ti ustani! Dvanaestogodišnje dijete ustaje i na veliko čuđenje svih nazočnih hoda.

Ovo prepričavanje evanđeoskoga teksta gotovo je neopodno. Iz čuda koje je Isus učinio možemo iščitati moguće uzroke smrti. Isus zacijelo nije prelazio preko uzroka.

Skrenimo najprije pozornost na to da otac svoje dijete naziva „kćerkicom“ a da Isus to isto dijete naziva djevojkom: „Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!“ Djetetu je bilo 12 godina. To je dob koja je u ono vrijeme označavala prijelaz iz djetinje dobi u dob odraslih, spremnih za udaju i ženidbu. Isus joj pruža ruku. Kao da je želi povesti iz jednoga stanja u drugo, iz djetinje dobi u dob odraslih. Taj čin je popraćen i njegovom riječju: „Djevojko!“ Nije ju nazvao djevojčicom. To što je njezin otac naziva „kćerkicom“, možemo zaključiti da je smatra djevojčicom a ne djevojkom kako ju je Isus oslovio. Ako je to tako, može se zaključiti da je moguće otac, iako nesvjesno, bio prepreka svojoj kćeri da prijeđe prag djetinjstva i zakorači u svijet odraslih, da postane „djevojka“. Udarac o tu prepreku mogao je baciti dijete, djevojku na samrtnu postelju. Ne želi ostati dijete a prepreka se čini nepremostivom. Izlaz traži na vratima smrti.

Što je moglo dovesti Jaira do takvog odveć štitničkoga odnosa prema svojoj kćeri? Istaknimo da je on bio nadstojnik sinagoge. Dakle, osoba istaknuta u društvenom životu, i to u životu vjerske zajednice. Razumljivo je da je kao takav imao još veću potrebu čuvati dobru sliku o sebi nego što inače ljudi imaju potrebu za tim. U tom nastojanju morao je pod kontrolom držati ponašanje svoje djece da ga ne bi sramotila. U tom je, naravno, mogao i pretjerati. S velikom vjerojatnošću možemo zaključiti da je i njegovoj supruzi bilo teško ispuniti odgovarajuću ulogu u odgoju svoje kćeri. Sve je podređeno suprugovoj istaknutoj službi.

U takvim situacijama dobro dođe posrednik. U ovom slučaju je to bio Isus. Isus je svojim povjerenjem u Oca Nebeskoga mogao opustiti pretjeranu brigu Jaira za svoju kćer. Jair ulazi u

svoju kuću zajedno s Isusom. No, u ovom slučaju sve je prepušteno Isusu. Jair više nema kontrolu. Na smrt onesvještena kćer osjeća snažnu Isusovu ruku koja je podiže u život koji joj pripada – u život odraslih. Čak joj zapovijeda da prijeđe taj prag. Riječju „djevojko“ već ju je smjestio u njoj pripadajući svijet. U svijet u kojem može nastaviti živjeti.

Isus ju je svojom zapovjednom riječju zaštitio od očeve štitničke kontrole. Odsada Jair zna da joj je Isus, u ime svoga Oca Nebeskoga, dao pravo na život odraslih. Na život u odgovornoj samostalnosti. Sad joj i on kao otac smije to dopustiti.

No, Isusu ju je zaštitio i od mase koja svojim ponašanjem i očekivanjem prema nadstojniku sinagoge stvara obruč koji suzuje prostor slobode za dijete, slobode i samostalnosti kojoj je jamac Otac Nebeski.

Slično se, kroz čitavu povijest čovječanstva događalo i događa brojnim roditeljima i djeci. Jer slobodom se teško služiti. Toliko teško da ju je lakše zabraniti, što iz straha čine neki roditelji. Toliko teško da ju je lakše jeftino izručiti drugomu, što čine brojni mladi koji prekorace granice koje su im roditelji postavili ali upadaju u puno tješnje prostore slobode u ovisnosti o grupi kojoj se priklone. Toliko je teško odgajati za slobodu da mnogi posežu za neprimjerenim sužavanjem ili otvaranjem njezina prostora. Toliko je teško odrediti pravu mjeru da društveni trendovi odgoja za slobodu idu od jedne krajnosti do druge. Istina, ljudska sloboda ima svoje granice, ali Bog ne povlači slobodu čovjeku ni onda kada te granice prekorači. Odgoj za zrelu slobodu je proces učenja postavljanja granica slobode. Naravno, te se granice postupno šire a njezine kolčiće najbolje je zajednički premještati. „Dogovorno“, kad god to može biti. Naravno da se dobro savjetovati s Učiteljem, Isusom. Rijetko se taj „dogovor“ jednostavno postiže. U tim situacijama dobro dođe posrednik. Dapače, posrednik je neophodan. U slučaju Jaira i njegove „kćerkice“ posredovao je Isus. Izvanredni poznavatelj ljudi i njihovih odnosa. On ima izvrsne reference. Stoga ga svatko s pouzdanjem može prihvatiti i drugima preporučiti. (fbv)

<https://www.gospa-sinjska.hr/index.php?iduhovna-misao/765-4trinaesta-nedjelja-kroz-godinu>

Molitva svetom Petru i Pavlu

Bože, tvoj je Sin blaženom Petru udijelio ključeve kraljevstva nebeskog, a po svetom Pavlu proširio svoju Radosnu vijest širom svijeta, molim te, zaštititi narod svoj koji se pouzda u zagovor tvojih apostola svetog Petra i Pavla. Sačuvaj ga, ojači vjerom, utješi nadom, obaspi ljubavlju i obranom vječnom. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.